

Hồi 1

Kiểm khí núi Mạc Can

T háng ba, thuộc tiết mộ xuân, hoa cỏ xanh tươi, chim oanh bay lượn, cũng chính là một mùa mà cảnh sắc thành Giang Nam đẹp hơn hết cả. Trên đỉnh núi Mạc Can, mảnh trăng chênh chếch, ánh sáng trong vắt như pha lê, khung cảnh trông như tranh vẽ.

Trúc mọc san sát như rừng, lá xanh mon morn, thỉnh thoảng lại thêm một hồi chuông chùa từ phía xa xa đưa tới, tiếng nghe vắng vắng như có như không, làm cho cảnh giới càng thêm đặc sắc.

Canh khuya vắng vẻ, thốt nhiên nổi lên một tiếng hú dài, phá tan bầu không khí tịch mịch êm đềm đang bao trùm cảnh vật. Tiếp theo đó là một giọng đàn ông ồm ồm nói một mình:

- Trên trời ánh trăng tuy sáng, núi Mạc Can cảnh sắc tuy đẹp, song non sông hoa gấm, đâu còn phải là vật cũ của nhà mình đâu!

Người nói câu ấy là một vị quái khách, râu xoắn như râu rồng, đầu tóc bù xù, mình mặc chiếc áo vá hàng trăm mảnh, đang ngửa mặt lên trời trông trăng.

Quái khách vừa nói một mình dứt lời, chợt từ trong rừng trúc, một dịp cười trong trẻo đưa ra:

- Tôn giá đối nguyệt thở than, nỗi niềm cố quốc, lúc nào cũng canh cánh bên lòng có phải là vị Đồ Long Kiếm Khách Lỗ Trường Phong danh đã vang dội khắp chốn giang hồ đó chăng?

Tiếp theo tiếng nói, từ trong rừng trúc tiến ra một vị thư sinh áo xanh, tuổi trạc hai mươi hai, hoặc hai mươi ba, mày sắc như kiếm, mắt sáng như dao, phong tư đỉnh đạc.

Cù Nhiễm quái khách bị cái thần thái xuất trần của đối phương đoạt hết cả hồn vía, chỉ ngây người ngẩn ngía thiếu niên một lúc, rồi vòng tay thi lễ, mỉm cười nói:

- Tại hạ chính là Lỗ Trường Phong, nhưng mấy đường kiếm pháp thô thiển vụng về, đâu dám nhận bốn chữ "Đồ Long Kiếm Khách".

Thanh xám thiếu niên mỉm cười đáp:

- Lộ huynh bất tất phải quá nhún mình, cái tiếng “Đồ Long Kiếm Khách” võ công trác tuyệt, can đảm hơn người đã vang khắp vùng đông nam từ lâu, tiểu đệ cũng chính vì cái mỹ hiệu của đại huynh mới tìm đến đây bái yết.

Lỗ Trường Phong mỉm cười hỏi:

- Lão đệ quý tính là gì? Và thuộc về tông phái nào?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Tiểu đệ tên gọi Nhạc Long Phi, gia sư họ Chu tên gọi Nhuận Ba, ở “Bắc Thiên Sơn Đan Tâm giáp” người ta thường gọi là “Nhật Nguyệt Thần Phan Đan Tâm giáo chủ”.

Lỗ Trường Phong tuy chưa từng nghe tới cái tên “Nhật Nguyệt Thần Phan” bao giờ, nhưng cũng phải gật đầu cười nói:

- Cửu ngưỡng đại danh, cửu ngưỡng...

Nói chưa dứt lời, Nhạc Long Phi đã cười ha hả:

- Lỗ huynh là người hào sảng, không nên dùng những câu khách sáo, gia sư chưa từng bao giờ rời khỏi Bắc Thiên Sơn, tiểu đệ cũng mới ra chốn giang hồ lần này là một, tên họ quê mùa, mấy ai biết đến!

Lỗ Trường Phong không biết nói sao, đành gật đầu đáp:

- Ta hiểu rồi, lão đệ nói là vì cái ngoại hiệu Đồ Long Kiếm Khách của ta mà đến đây, chắc là vì ngoại hiệu của ta đối với hai chữ Long Phi của lão đệ có ý xúc phạm phải không?

Nhạc Long Phi lắc đầu cười:

- Tiểu đệ đâu đến nỗi bất thông tình lý như vậy, nhưng cái mỹ hiệu Đồ Long Kiếm Khách của Lỗ huynh quả là có đặc tội với một vị cái đại ma đầu, võ lâm lão mị!

Lỗ Trường Phong nhướng cao đôi mày, ngạo nghễ hỏi:

- Nhạc lão đệ nói vị võ lâm lão mị đấy là ai thế?

Nhạc Long Phi cười, đáp:

- Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc!

Lỗ Trường Phong nghe thấy tên Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc, bất giác hơi giật mình “à” một tiếng rồi hỏi:

- Lê Phóng Hạc ở đảo Độc Long, nên ngoại hiệu là Nam Hải Độc Long, tuy lão vẫn ghét bốn chữ Đồ Long Kiếm Khách của ta thực, nhưng chẳng hay do đâu mà lão để biết rõ lòng ruột của lão như vậy?

Nhạc Long Phi mỉm cười đáp:

- Tiểu đệ đêm ngủ ở trong một ngôi miếu cổ, nghe lỏm được hai tên thủ hạ của Lê Phóng Hạc nói chuyện với nhau, được biết đêm nay chúng sẽ đến đây yêu cầu Lỗ huynh thủ tiêu cái ngoại hiệu Đồ Long Kiếm Khách.

Lỗ Trường Phong ngửng mặt lên trời trông vùng trăng sáng, cười sảng sặc mà rằng:

- Lỗ Trường Phong biết người biết mình lắm, Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc tài nghệ đã siêu thần nhập hóa, quả thực ta chưa phải là đối thủ của hắn, nhưng nếu chỉ có hai tên thủ hạ, mà cũng dám cuồng ngạo như vậy thì...

Nhạc Long Phi xua tay gạt đi, mỉm cười nói:

- Lỗ huynh đừng nên khinh thường, theo chỗ tiểu đệ biết, đêm nay ngoài hai tên ở Nam Hải ra, lại còn một vị ma đầu không ai dám trêu vào, cũng muốn đến đây tìm Lỗ huynh.

Lỗ Trường Phong gượng cười hỏi:

- Không ngờ ta suốt đời ở trong núi Mặc Can này, ít khi ra đến ngoài, mà vẫn gây được nhiều kẻ thù như vậy. Vị ma đầu không ai dám trêu kia, là ai vậy?

Nhạc Long Phi cười nói:

- Người này địa vị không phải là nhỏ, hắn tức là Độc Thủ thần y Chu Bạch Mi, một trong bọn Càn Khôn Lục Ác.

Lỗ Trường Phong cau mày nói:

- Lão ma đầu này tuy nghề thuốc tinh thông, đoạt được cả quyền tạo hóa, nhưng lão không chữa bệnh cho ai bao giờ. Đã vậy tâm địa lại độc ác tai quái nữa, không biết lão đến đây tìm ta có việc gì?

Nhạc Long Phi mắt nhìn chăm chăm vào cái chuôi kiếm của Lỗ Trường Phong đang cài ở trên vai, rồi hỏi:

- Thanh bảo kiếm Lỗ huynh dùng, có phải là một thần vật tiền cổ chém sắt như bùn, tên gọi Đồ Long phải không?

Lỗ Trường Phong gạt đầu đáp:

- Bốn chữ Đồ Long Kiếm Khách của ta, cũng là bởi thanh kiếm này mà có, Nhạc lão đệ hỏi vậy, có phải vì Độc Thủ thần y Chu Bạch Mi muốn chiếm thanh Đồ Long kiếm này của ta chăng?

Vừa nói dứt lời, chợt nghe một chuỗi cười lạnh như thép từ trong bóng tối bên sườn núi, cách đây chừng sáu, bảy trượng vọng tới.

Lỗ Trường Phong đôi mắt sáng quắc như điện, cao tiếng hỏi:

- Ông bạn võ lâm cao thủ nào giáng lâm Mạc Can này, xin báo danh cho biết!

Trong bóng tối bên sườn núi, có tiếng cười lạnh như thép đáp lại:

- Tại hạ tức là Độc Thủ thần y Chu Bạch Mi, một trong bốn Càn Khôn Lục Ác, tinh thông nghề thuốc mà không chịu chữa bệnh cho ai cả đây.

Theo sau tiếng nói, một ông già mặc áo vàng, tóc đen mây trắng, mắt cú, mũi điều hâu, sắc mặt âm trầm hiểm độc, từ chỗ đứng cách xa sáu, bảy trượng, tung mình lên không phơi phới bay xuống.

Lỗ Trường Phong đã biết rõ Độc Thủ thần y Chu Bạch Mi võ công cực cao, thủ hạ cực độc, bất giác cau đôi mày rậm, lùi ra phía sau nửa bước, vòng tay hỏi:

- Lỗ Trường Phong được nghe vị Nhạc lão đệ nói đã hỏi tôn ý, Chu bằng hữu có phải định cậy võ công cao muốn chiếm đoạt thanh kiếm Đồ Long của tại hạ chăng?

Chu Bạch Mi nghe nói, đôi mắt sáng quắc như luồng điện nhìn qua Nhạc Long Phi một chút, rồi mỉm cười nói.

- Nếu lấy võ công mà nói thì ta muốn chiếm thanh kiếm Đồ Long của nhà ngươi, thực dễ như trở bàn tay, nhưng vì địa vị và danh tiếng của ta, ta không muốn làm thế.

Lỗ Trường Phong đã động đến cái tính bướng bỉnh thường ngày, cười nhạt đáp:

- Cái địa vị và danh tiếng của Càn Khôn Lục Ác thì có gì mà ghê gớm thế? Hay chỉ là một bọn chuyên dùng mách khéo bóc lột cường hiếp người ta, không nghĩ gì đến thiên lý nhân luân, không kể gì đến thị phi khúc trực?

Nhạc Long Phi đứng bên nghe đến đây, mỉm cười gật đầu, tựa hồ có ý khen thưởng câu Lỗ Trường Phong mắng nhiếc bọn Càn Khôn Lục Ác là chí lý.

Chu Bạch Mi nhấc cao đôi mày trắng "hừ" một tiếng rồi nói:

- Thị phi thì đáng mấy đồng? Thiên lý thì giá mấy lạng? Tuy nhiên Chu Bạch Mi này không giống bọn Càn Khôn Ngũ Ác kia đâu, bình sinh ta chưa hề cạy sức khỏe cưỡng đoạt của ai cái gì, nhưng dùng mưu mẹo khôn ngoan lừa lấy thì có.

Nhạc Long Phi đứng bên cạnh phì cười nói.

- Lỗ huynh nghe rõ chưa? Vị Chu lão bằng hữu này không thích cưỡng đoạt, chỉ thích dùng mưu mẹo khôn ngoan chiếm lấy thanh Đổng Long kiếm của huynh thôi, Nhạc Long Phi này bữa nay đến đây cũng muốn mở to con mắt thử coi vị Độc Thủ thần y Chu Bạch Mi, trong Càn Khôn Lục Ác dùng mưu kế khôn khéo nào để chiếm được món binh khí đã nổi tiếng của Lỗ huynh.

Chu Bạch Mi lại nhìn Nhạc Long Phi một cái, đoạn lạnh lùng nói:

- Ta có hai cách, một là đổi, hai là đánh cuộc.

Lỗ Trường Phong nghe câu nói đó của Chu Bạch Mi có cái cứng bách, bèn mỉm cười nói:

- Chu bằng hữu, xin nói rõ cho ta biết Thế nào là đổi? Thế nào là đánh cuộc? Và bằng hữu làm cách gì mà chiếm thanh kiếm Đổng Long của ta?

Chu Bạch Mi đáp.

- Ta rất tinh thông nghề thuốc, có thể cứu chữa cho người chết sống lại được, nhưng bình sinh chưa từng chữa cho ai bao giờ. Nếu người chịu tặng ta thanh kiếm Đổng Long thì ta xin theo lời người chỉ định, muốn chỉ ai hoặc chính người cũng được, ta sẽ phá lệnh chữa bệnh một lần cho người mà người chỉ đó.

Nhạc Long Phi vỗ tay cười nói:

- Chu lão bằng hữu nghĩ được một cách đánh đổi thực là kỳ thú, tuyệt diệu.

Lỗ Trường Phong cau mày nói:

- Tại sao người phải khổ tâm muốn chiếm thanh kiếm của ta?

Chu Bạch Mi nói.

- Ta và Tàn Tâm Thần Quân Phục Bách Thao, một trong Thiên Ngoại Song Tàn có một mối thù sinh tử, hai bên cùng hận với nhau, cứ ba năm lại đến một lần. Lần trước đáng lẽ tại hạ thắng, nhưng vì ngọn Hóa Huyết kim đao ở trong tay hấn quả thực khó lòng khắc chế nổi, vì thế mà thành ra hòa.

Lỗ Trường Phong "à" một tiếng rồi nói:

- Vậy ra người định dùng thanh kiếm Đồ Long của ta để khắc phục lưới Hóa Huyết kim đao của Phục Bách Thao phải không?

Chu Bạch Mi chớp mắt mấy cái, lạnh lùng đáp:

- Nếu không vì có đó, thời tự nhiên ta đến núi Mạc Can tìm người làm gì?

Lỗ Trường Phong lại hỏi:

- Cách đối ta biết rồi, thế còn cách đánh cuộc thì thế nào? Chu bằng hữu nói ra, để ta xét xem có thể lựa chọn được cách nào, hay là cự tuyệt tất.

Chu Bạch Mi nói:

- Đánh cuộc có hai cách, một là dùng văn, hai là dùng võ...

Nói chưa dứt lời, đôi mắt sáng như sao của Nhạc Long Phi thốt nhiên ánh lên một tia nhìn kỳ lạ.

Chu Bạch Mi cũng ngừng lại, ngẩng lên trông lên mồm núi về mé tay trái quát to:

- Chu Bạch Mi ở đây có chút việc, bất luận nhân vật võ lâm nào, đêm nay cũng không được bước vào Thúy Trúc bình này.

Không ngờ Chu Bạch Mi vừa dứt lời, từ trên đầu mồm núi, hai cái bóng một trắng một đen, lẹ như hai vì sao đối ngôi sa xuống.

Nhạc Long Phi khẽ cười một tiếng, nói nhỏ với Lỗ Trường Phong:

- Lỗ huynh, bảy chữ “Độc Thủ thân y Chu Bạch Mi” thuộc Càn Khôn Lục Ác, danh tiếng lừng lẫy, vậy mà mấy người kia không thèm lý đến, họ cứ tảng lờ như không nghe thấy là sao?

Chu Bạch Mi vừa quay lại nhìn Nhạc Long Phi thì hai cái bóng một đen một trắng bước tới trước mặt.

Người áo đen là một ông già, tuổi gần năm mươi, mình gầy như que củi đôi chân rất dài còn người áo trắng ăn mặc theo áo thư sinh tuổi ước hai bốn, hai lăm.

Chu Bạch Mi mặt lạnh như phủ một lớp băng, cất tiếng hỏi:

- Các người là người của phái nào? Câu ta nói vừa rồi có nghe rõ không?

Bạch y thư sinh ngạo nghễ đáp:

- Chúng ta là hai nhân vật trong Nam Hải Bát Quái, ở đảo Độc Long, ta tên gọi Thiết Chưởng Truy Hồn Hàn Tuấn, còn vị này là Xấu Hạc Lâu Thanh.

Chu Bạch Mi “hừ” một tiếng, rồi nói:

- Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc đã gửi thiệp mời các bậc anh hùng hào kiệt bốn phương tới ngày mười lăm tháng mười năm nay đến tham dự Nam Hải Anh Hùng hội, bọn người không ở đảo Độc Long mà sửa soạn, còn đi chơi dong dài ở đây làm gì?

Hàn Tuấn tuổi hầy còn ít, võ công tuyệt cao, đáng kể là một nhân vật xuất sắc nhất trong bọn thủ hạ của Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc, bình nhật kiêu ngạo ngông cuồng, không quen nghe cái giọng hách dịch bề trên của Chu Bạch Mi, bèn cười nhạt mấy tiếng rồi nói:

- Người đến Mạc Can Sơn Thúc Trú bình này có việc, có lẽ người cấm không cho người khác đến hay sao? Người ta thường nói rằng “phong Nguyệt vô kim cổ, lâm toàn thực chủ tân...”

Chu Bạch Mi không đợi Hàn Tuấn dứt lời, sáng giọng nói:

- Thế nào là “phong nguyệt vô kim cổ, lâm toàn thực chủ tân?”. Ta đến vườn trúc này trước thì đừng nói là người, ngay đến cây trúc kia, cũng phải nghe theo lệnh của ta.

Nhạc Long Phi nghe nói, nhìn Lỗ Trường Phong cười:

- Lỗ huynh, mấy câu nói của Chu lão bằng hữu, tỏ ra cái khí phách bọn Càn Khôn Lục Ác, mấy người Nam Hải kia, chắc không dám trái lệnh.

Thiết Chuồng Truy Hồn Hàn Tuấn trừng mắt nhìn Nhạc Long Phi, rồi quay lại nói với Chu Bạch Mi:

- Chu bằng hữu tuy muốn làm chủ nhân tạm thời của khu vườn trúc núi Mạc Can này, nhưng Hàn Tuấn và Lâu Thanh đây trừ phải nghe lệnh sai khiến của Lê đảo chủ đảo Độc Long, còn ngoài ra quyết không theo lệnh ai cả.

Chu Bạch Mi nhấp nháy đôi mắt, tia mắt sáng ngời lên như một luồng điện, sắc mặt càng trở nên hung dữ, lạnh lùng nói:

- Ta khuyên người nên ngoan ngoãn nghe lời ta là hơn, nếu không, chỉ trong chớp mắt, Thiết Chuồng Truy Hồn sẽ biến thành Huyết Chuồng Phi Hồn, Nam Hải Bát Quái từ nay sẽ thiếu mất một quái.

Hàn Tuấn chỉ mới nghe cái danh Càn Khôn Lục Ác chứ chưa được trông thấy tài nghệ của Càn Khôn Lục Ác, và công lực của mình chẳng gì cũng đứng bực thượng thừa, nên nghe Chu Bạch Mi nói trong bụng tự nhiên không phục, bèn cười bảo Lâu Thanh:

- Anh em ta để bữa khác hãy đến tìm Lỗ Trường Phong, đêm nay tại hạ xin lãnh giáo vị họ Chu lão bằng hữu đây mấy ngón tuyệt chiêu kinh nhân đã. Tiểu đệ xin ra trước, Lâu huynh đứng đây áp trận.

Xấu Hạc Lâu Thanh là người trăm phần nham hiểm, từ nãy tới giờ, chưa hề nói câu gì, lúc này thấy Hàn Tuấn nói thế thì chỉ khẽ “hừ” một tiếng, rồi đứng lùi ra phía sau mấy bước.

Chu Bạch Mi đã giận hai tên thủ hạ của Lê Phóng Hạc không coi tiếng tăm địa vị mình vào đâu, lại cũng muốn thị uy trước Lỗ Trường Phong luôn thế, nên trong bụng đã nảy ra ý muốn giết người. Lão ngâm vận dụng công lực Ngũ Độc Qui Nguyên Thủ là một môn tuyệt học của mình vào bàn tay phải rồi thung thính nói:

- Người hấn đã chán sống lắm rồi, nên muốn tìm cái chết phải không?

Hàn Tuấn cười sảng sặc:

- Chu bằng hữu đừng có cậy già nạt trẻ! Trước hết ta hãy đấu với người một trăm hiệp đã, rồi sẽ nói chuyện sau! Biết đâu ngôi vườn Thủy Trúc núi Mạc Can này là nắm mồ của người!

Chu Bạch Mi “xi” một tiếng rồi nói:

- Cái hạng như ngươi mà đấu nổi với ta một trăm hiệp? Ngươi cứ đỡ nổi một hiệp mà không chết, Chu Bạch Mi này cam đoan sẽ nhổ hết lông mày trắng này đi, không để sót một gốc.

Hàn Tuấn khi nào chịu nổi cái giọng khinh miệt ấy, hấn gầm lên một tiếng, dồn dụ hết nội lực vào bàn tay phải, dùng ngón Lực Sĩ Thôi Sơn, chứa một sức mạnh phi thường, sức lao đi như luồng gió, rít lên những tiếng ghê hồn, tưởng chừng có thể xé rách mảng không khí, nhằm thẳng ngực Chu Bạch Mi giáng xuống.

Nhạc Long Phi thấy thế chỉ tủm tủm cười, Lỗ Trường Phong thời giật mình kinh sợ, nghĩ thầm, “không trách Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc dám coi thường anh hùng thiên hạ, mở đại hội Nam Hải Anh Hùng, có ý phô trương võ công tuyệt học, hòng xưng hùng xưng vương trong võ lâm, cứ xem mấy tay thủ hạ của hấn mà công lực còn thế này thì đủ biết”.

Chu Bạch Mi tuy thấy ngón “Lực Sĩ Thôi Sơn” của Hàn Tuấn khí thế mạnh như vũ bão, trên miệng vẫn giữ một nụ cười, lão dùng ngón Huy Tụ Khu Vân khẽ nghiêng bàn tay phải nhẹ nhàng đón lấy.

Một bên cực kỳ hùng mạnh, một bên lại nhàn nhã ung dung, hai chuồng phong vừa chạm vào nhau, thốt nhiên một luồng hơi mạnh tản ra bốn phía, một đám cát bụi mịn mờ từ dưới đất cuộn cuộn bốc lên, cơ hồ lấp kín cả người.

Đám bụi bốc lên rất nhanh, nhưng cũng tan đi rất chóng, chỉ trong chớp mắt, hai cái bóng người bị chìm trong lớp bụi hiện ra rõ rệt.

Chu Bạch Mi thần thái vẫn ung dung nhàn nhã, đứng yên chỗ cũ, vuốt râu ngẫm nghĩ.

Hàn Tuấn thời bị đẩy lùi về phía sau tới gần ba thước, trừng mắt nhìn Chu Bạch Mi một cách giận dữ.

Xấu Hạc Lâu Thanh tuy thấy đôi bên thắng bại đã phân nhưng Hàn Tuấn bất quá chỉ cũng bị đẩy lùi có vài thước bèn cười nhạt một cách nhạo cợt, nói:

- Một chiêu đã xong, Hàn bát đệ vẫn an nhiên vô sự! Chu Bạch Mi người là một nhân vật trong Càn Khôn Lục Ác, lời nói không thể không đếm xỉa, người phải nhổ hết lông mày...

Câu cuối cùng chưa thốt ra khỏi miệng, hắn đã kinh ngạc, im bật, chú ý nhìn Thiết Chuồng Truy Hồn Hàn Tuấn lúc này mặt đang lộ vẻ đau đớn cực điểm.

Thì ra Lâu Thanh đang cao hứng chế giễu đối phương, Hàn Tuấn đã mặt mày thất sắc, toàn thân run lên bần bật, năm đầu ngón tay phải từng giọt máu đen sì đang thánh thót nhỏ xuống đất.

Lâu Thanh thấy tình hình nguy ngập, vội lấy một viên linh đan, định chạy đến cứu, thì Hàn Tuấn đã hét lên một tiếng ngã gục xuống đồng cát bụi, đúng như lời Chu Bạch Mi nói trước, Thiết Chuồng Truy Hồn đã biến thành Huyết Chuồng Phi Hồn.

Nhạc Long Phi lúc này cũng ngậm ngùi, lắc đầu nói:

- Ngũ Độc Qui Nguyên Thủ lợi hại thật! Độc địa thật!

Lâu Thanh thấy Hàn Tuấn đã ngã, hoảng hốt rú lên một tiếng, lùi lại mấy bước, căm giận nhìn Chu Bạch Mi nghiến răng nói:

- Chu Bạch Mi, người ghi nhớ lấy món nợ máu đêm nay, tới kỳ Nam Hải Anh Hùng hội, người sẽ phải lấy máu trả máu.

Chu Bạch Mi cười nhạt rồi quát:

- Người khôn hồn thì vác cái tử thi đó cút đi, nếu còn lười thôi, ngón Ngũ Độc Qui Nguyên Thủ của ta lại lồng thêm một món nợ máu bây giờ.

Lâu Thanh ngoài cứng trong mềm, bụng đã khiếp đảm, nghe Chu Bạch Mi nói như thế, quả nhiên không dám ương ngạnh, cúi xuống ôm lấy Hàn Tuấn, hấp tấp chuồn mất.

Chu Bạch Mi đưa mắt trông theo hai gã hung đồ, mỉm cười, thông thả quay lại, Lỗ Trường Phong vòng tay cười nói:

- Đa tạ Chu bằng hữu đã tống cổ giùm tôi hai tên ác khách...

Chu Bạch Mi xua tay, lạnh lùng nói:

- Không phải ta đuổi khách hộ nhà ngươi, mà chỉ là tính ta xưa nay làm việc gì không thích cho người ngoài can dự.

Nói đến đây, lại nhướng cao cặp lông mày trắng nhìn Nhạc Long Phi, chàng thiếu niên thần thái phiêu dật từ nãy đến giờ vẫn đứng bên cạnh Lỗ Trường Phong.

Nhạc Long Phi hiểu ý cười nói:

- Chu lão bằng hữu cứ yên tâm mà bàn chuyện "làm ăn" với Lỗ huynh. Nhạc mỗ quyết không làm điều gì phiền phức cho người cả!

Chu Bạch Mi nhãn lực rất tinh, lão đã nhận ra chàng thiếu niên này tuy còn ít tuổi, nhưng đầu mày cuối mắt đều hàm chứa cái anh khí khiến cho ai mới thoạt trông phải sinh lòng kính nể, thần tình lại trầm tĩnh, kín đáo, khác hẳn những kẻ tầm thường.

Lão vừa ngẫm đoán lai lịch của chàng thiếu niên mà nội công võ nghệ đã lộ ra ngoài thần thái, vừa hỏi Lỗ Trường Phong:

- Ta vừa nói chuyện đến đâu rồi?

Lỗ Trường Phong cười đáp:

- Chu lão bằng hữu vừa nói đánh cuộc có thể chia làm hai lối, một lối văn, một lối võ. Nhưng ta chưa hiểu rõ chi tiết thế nào?

Chu Bạch Mi nói:

- Đánh cuộc lối văn thì nhiều trò lắm, ta có thể lấy số trúc trong núi Mạc Can này làm đề tài, hai người chia nhau mỗi người đếm một nửa, ai đếm được nhanh hơn và đúng hơn thì thắng. Nếu người thắng, ta nguyện tự sát ngay chốn này, còn nếu ta thắng, người phải đưa thanh Đồ Long cho ta.

Lỗ Trường Phong cười sảng sặc nói:

- Trúc ở núi Mạc Can này kể có tới trăm ngàn vạn gốc, đếm đến bao giờ cho hết? Còn đánh cuộc theo lối võ thế nào? Người nói thử ta nghe.

Chu Bạch Mi cười nói:

- Đánh cuộc lối võ thì giản dị lắm, chúng ta chỉ đấu một trận là phân thắng phụ ngay.

Lỗ Trường Phong vừa toan trả lời, Chu Bạch Mi lại nói tiếp:

- Nhưng ta là một người có danh vọng trong võ lâm đương thời, nếu đánh nhau với người, e mang tiếng cậy khỏe hiếp yếu nên phải tìm cách đấu thế nào cho đôi bên đỡ chênh lệch một chút.

Lỗ Trường Phong cười một tiếng rồi nói:

- Võ công thực lực còn làm cách chi cho đỡ chênh lệch được? Chẳng lẽ người nên xuống thấp một chút, hay là nâng ta lên cao một chút?

Chu Bạch Mi cười nói:

- Nâng cao thì có khó gì, mà nén thấp xuống cũng dễ, trước khi động thủ ta cho người điểm ba đại huyệt của ta như thế chẳng phải đã giảm bốn phần công lực của ta rồi không?

Lỗ Trường Phong lại cười ha hả một tràng dài, rồi lắc đầu nói:

- Không được, không được, phương pháp của Chu bằng hữu như vậy, thực quả là coi giá trị Lỗ Trường Phong này không đáng đồng kẹm.

Chu Bạch Mi ngạc nhiên hỏi:

- Người không đồng ý như vậy thì làm sao mà đấu được?

Lỗ Trường Phong cười:

- Ta không muốn tiếp nhận lối đánh cuộc đó!

Chu Bạch Mi mỉm cười nói:

- Không tiếp nhận lối đánh cuộc đó, đủ tỏ người thông minh, lối "đánh đỡ" vừa rồi ta nói còn tốt hơn, vì thế ta chỉ cần nhận lời chữa bệnh cho người một lần, cũng như cho người thêm một mạng nữa.

Lỗ Trường Phong lại lắc đầu:

- Ta cũng không đổi!

Chu Bạch Mi biến sắc mặt hỏi:

- Có phải người cự tuyệt tất cả những yêu cầu của ta không?

Lỗ Trường Phong cười:

- Cũng không phải cự tuyệt hẳn.

Chu Bạch Mi ngơ ngác chẳng hiểu ý đối phương muốn nói gì, chỉ trừng mắt nhìn Lỗ Trường Phong.

Lỗ Trường Phong đưa tay ra phía sau vai, rút thanh kiếm Đồ Long lưỡi sắc như nước, cầm ở trong tay giơ đi giơ lại ngấm ngấm một lúc, rồi chìa cho Chu Bạch Mi cười nói.

- Thanh kiếm Đồ Long của ta là một món binh khí thành danh hơn hai mươi năm nay, người đầu gươm đó, không một phút nào rời. Xưa nay, dương thủy cầu vương cứu quốc, nhờ có lưỡi kiếm sắc bén phi thường này, ta chém luôn được bảy tên thượng tướng nhà Thanh! Nay ta xin hỏi Chu bằng hữu, nếu thử đổi địa vị ta người có chịu đem thanh kiếm này trao cho người khác không?

Chu Bạch Mi không hề do dự, lập tức trả lời:

- Ta không chịu!

Lỗ Trường Phong thốt nhiên ngửa mặt lên trời đối vầng trăng bạc buông một chuỗi cười giòn tan. Tiếng cười đó không những làm cho Chu Bạch Mi bụng cảm thấy bắn khoăn cả đến Nhạc Long Phi cũng ngơ ngác không hiểu Lỗ Trường Phong cười cái gì, Lỗ Trường Phong cười xong mới tháo chiếc bao kiếm ra, hai tay bung tới trước mặt Chu Bạch Mi đồng dục nói.

- Chu lão bằng hữu, người không chịu, ta chịu.

Chu Bạch Mi thấy việc ngoài dự liệu, bất giác kinh ngạc, bước lùi một bước, giương cặp mắt nghi ngờ nhìn Lỗ Trường Phong, cũng không cầm lấy thanh kiếm.

Lỗ Trường Phong mỉm cười hỏi:

- Chu bằng hữu cất công từ phương xa tới đây vì thanh kiếm này, sao bây giờ lại không cầm?

Chu Bạch Mi nói:

- Sao vừa rồi người không chịu đổi mà?

Lỗ Trường Phong quắc đôi mắt hổ lên, thần quang tỏa ra bốn phía, cười ha hả:

- Ta không đổi, nhưng ta cho mượn.

Chu Bạch Mi càng ngẩn ngơ không hiểu, cau mày nói:

- Đổi hay cho mượn thì khác gì nhau?

Lỗ Trường Phong cười nói:

- Ta quý thanh kiếm Đồ Long như tính mệnh, từ xưa đến nay không khi nào rời khỏi bên mình, nhưng Tàn Tâm Thần Quân Phục Bách Thao là một kẻ tham tàn ghê gớm, gây bao nhiêu tai họa cho các phái giang hồ, nếu trừ được thằng giặc ấy đi, thì thật tạo phước cho nhân dân trong suốt vùng Vân Quý không phải là nhỏ! Nếu Lỗ Trường Phong này tình nguyện đem thanh kiếm Đồ Long cho Chu Bạch Hử mượn, không cần bằng hữu thù báo gì cả, chỉ mong sau khi ngươi đã chém bay đầu tên Phục Bách Thao rồi thì nhớ đem kiếm tới Mạc Can trả cho ta.

Nhạc Long Phi nghe xong, bất giác ngấm giờ một ngón cái tay lên, tỏ ý khâm phục cái hào hiệp khí của Đồ Long Kiếm Khách Lỗ Trường Phong.

Chu Bạch Mi cúi đầu ngẫm nghĩ một lát, rồi giờ tay đỡ lấy thanh Đồ Long kiếm, mỉm cười nói:

- Lỗ Trường Phong, ngươi đã khẳng khái như vậy ta không những giết xong Phục Bách Thao rồi, sẽ lập tức đem kiếm đến trả, mà còn có thể chữa bệnh cho ngươi, hoặc cho người nào ngươi chỉ một lần để báo đáp!

Nói xong, lập tức quay đi, chỉ trong chớp mắt đã biến dạng trong ánh trắng vằng vặc.

- o O o -